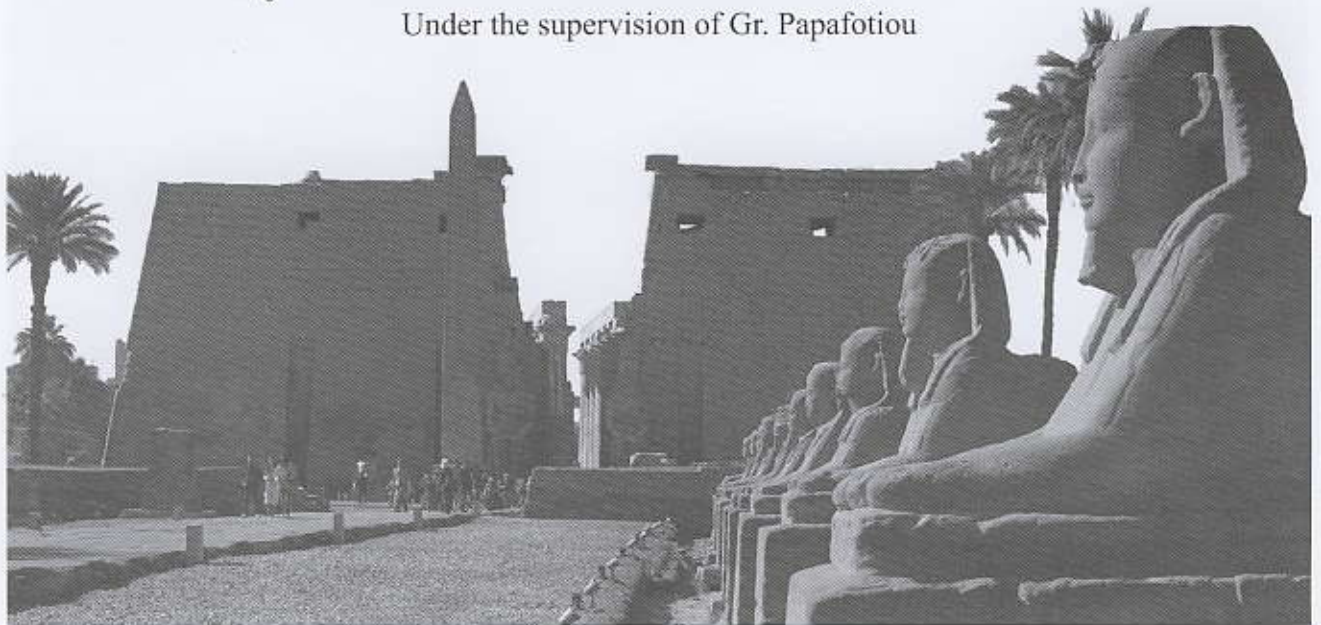

STUDENT FLASHES

Impressions from our trip in Luxor

Under the supervision of Gr. Papafotiou

There's always a lot to gain by such trips in such places and it seems that we gained a lot. It is feelings, impressions, ideas and pictures. Which make so wonderful a combination and so useful a result. Luxor is on place which someone has to visit... I say "has" because considering that it has been the sanctuary of human civilization and the landmark of history it is necessary for us not to neglect it if we have the opportunity to throw a glance. For us, the students, it was a kind of dream which was sweet to be dreamt... Legends and stories of international interest were bound with every cock and every piece of its ground... And this is the biggest impression of all: seeing reality and looking with awe at monuments which before hand were only words in books.

Nobody can deny the feeling of amazement when looking at colossal pillars and columns of great architectural value standing upright and proud, sweeping the sky exactly as they did 3 thousand years ago... It made us wonder at man's will and power. And certainly everyone has to admit a feeling of fright and mystery when our team entered the Egyptian tombs which were undamaged, by time, and came face to face with a sarcophagus, knowing that its sacred content was the remains of a great man, of a king, who ruled this very land in power and wisdom. Knowledge increases as visits to these monuments increase. A birds' eye view of the way of life and death of those remarkable people give you means of looking deeper into civilization.

But these impressions are connected with the Past... But the Present also has many ways to brighten things

up. Crossing the Nile with a steam-boat was something which many did not experience in Cairo... Having an old man with missing teeth for a guide and many changes of laughing combining the seriousness of the moment with the comic side of things... Amateur photographers had everything to ask for. Some were heavily equipped with cameras and other photographic instrument, and made quite a success with their products. For scenes, Luxor and especially Aswan were full up, and so their thirst for photography was quenched.

We had a race on the Nile Those old pieces of wood which they are called "boats" were amazingly slow, but boys certainly made them speedy. It was quite exciting shouting and fighting for a personal satisfaction of winning, and every one was grateful when his boat reached clumsily its destination. Even the last boat which must have tasted so bitter a feeling at that moment, must have forgotten its misery by now...

Another part which I have to mention, and which played a considerable part in this trip, is the joy of being together. It is a change to know your friends better and live with them- eating, sleeping, laughing and fighting even and learn a lot of things about life your family life in Cairo does not offer. Even the voyage in the train which at that time looked difficult and tiresome now is remembered with satisfaction.

Finally and the most important of all is that it ended well and we all know, that "all's well that ends well".

Anthony N. Patrinos
6th Science

Το μεγαλύτερο των προσκυνημάτων της Χριστιανικής Ορθοδόξου πίστεως είναι ο Ναός της Αναστάσεως εν Ιερουσαλήμ. Ναός μεγάλης ιστορίας κτισθείς υπό της Αγίας Ελένης. Εντός αυτού ευρίσκονται ο φρικτός Γολγοθάς ο επικαλούμενος κρανίου τόπος, ο Πανάγιος και Ζωοδόχος Τάφος, ο Λίθος της αποκαθλώσεως, ο τόπος όπου η Αγία Ελένη ανεύρε τον Τίμιο Σταυρό.

Ο Ναός αυτός κάηκε υπό των Τούρκων κατά το διάστημα της τουρκικής επιβολής εις αυτούς τους Αγίους τόπους. Ασχέτως όμως με την πυρκαγιά ο Ναός αυτός σώζεται.

Το πέρασμα των χρόνων έχουν αφήσει τα αχνάρια των, στο Ναό αυτόν.

Ο Ναός ούτος υποβασιάζεται με σιδερένια και ξύλινα υποβαστάγματα για να μην καταπέσει και θάψει τα προσκυνήματα αυτά.

Έμπροσθεν του Ναού υπάρχει μια μεγάλη πλατεία εις την οποίαν κάθε Μεγάλη Πέμπτη στήνουν εξέδρα και ο Πατριάρχης πλένει τα πόδια δώδεκα κληρικών μιμούμενος την πράξιν την οποίαν έκανε ο Κύριος Ημών Ιησούς Χριστός κατά την διάρκειαν του Μυστικού Δείπνου.

Ο Γολγοθάς ευρίσκεται, όπως ανέφεραν, εις τον ναόν αυτόν. Σώζεται το μέρος όπου είχε στηθεί επί του εδάφους ο Σταυρός του Κυρίου. Τάματα πάμπολλα στολίζουν τον Γολγοθάν. Το μέρος όπου είχε στηθεί ο Σταυρός ευρίσκεται κάτωθεν της Αγίας Τραπέζης.

Ολίγον μακρύτερα από τον Γολγοθά- πάντοτε εντός του Ναού της Αναστάσεως- ευρίσκεται ο Πανάγιος Τάφος. Ούτος ευρίσκεται εντός Κουβουκλίου -περιτριγυρισμένου με αρκετά καντήλια. Τα τάματα και εδώ στολίζουν την

είσοδο του Κουβουκλίου.

Εις Το Κουβούκλιο του Πανάγιου Τάφου εισέρχεται ο Πατριάρχης αφού του κάμουν σωματική έρευνα το Μέγα Σάββατο και αφού προσευχηθεί κατόπιν θαύματος εξέρχεται το Άγιον φως. Υπάρχουν δύο μεγάλοι οπαί εις τον Πανάγιον Τάφον όπου από εκεί ο Πατριάρχης πετά το βαμβάκι με το Άγιο φως από την δεξιάν μεν οπήν προς τους Ορθοδόξους και την αριστεράν προς τους Καθολικούς.

Άξιος επισκέψεως επίσης είναι ο τόπος όπου ανερεύθη ο Τίμιος Σταυρός. Όπως γνωρίζομεν ο τόπος ούτος εχρησίμευσεν ως τόπος αχρήστων πραγμάτων, δηλ. εκεί πετούσαν τα απορρίμματα της πόλεως. Οι άνθρωποι της Αγίας Ελένης αποθαρρύνθησαν διότι δεν μπορούσαν να φαντασθούν ότι μέσα στα απορρίμματα θα ευρίσκετο ο Τίμιος Σταυρός.

Η Αγία όμως από ένα μπαλκόνι από όπου επέβλεπε την εργασίαν των ανθρώπων της επέτα χρήματα για να συνεχίσουν την εργασίαν. Και ω του θαύματος! Ο Σταυρός ευρέθη μαζί με τους δύο άλλους. Ποίος όμως ήτο ο Σταυρός του Κυρίου. Έτυχε να περνά από εκεί μια κηδεία. Τότε έφεραν το φέρετρο και το απέθεσαν πάνω σε ένα από τους τρεις Σταυρούς. Αλλά τίποτε δεν έγινε. Το απέθεσαν σε έναν άλλον και τότε το θαύμα έγινε. Ο νεκρός ανεστήθη. Αυτό ήτο ένα ολοφάνερο τεκμήριον ότι ο Σταυρός αυτός ήτο εκείνος εις τον οποίον εσταυρώθη ο Αμνός του κόσμου. Στα Ιεροσόλυμα όμως υπάρχουν και άλλα προσκυνήματα όπως ο Τάφος της Υπεραγίας Θεοτόκου, ο Ναός του Σολομώντος ο μετατρεπείς σε τζαμί και πολλά άλλα.

*Δελιβάνης Εμμ.
(Δ' Κλασσικού)*

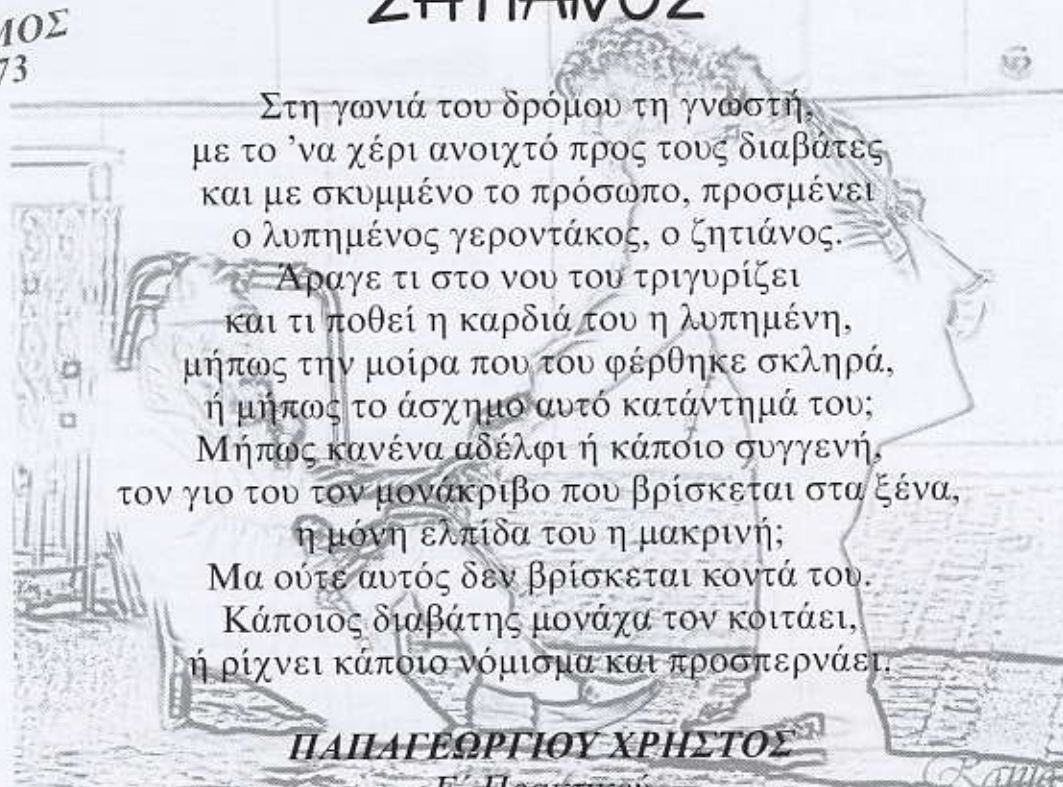
ΚΑΔΜΟΣ
1973

ΤΗΣ ΦΥΣΙΣ Η ΧΑΡΑ

Ήμουν μια φορά στον κήπο
κήπο με λουλουδιές και δένδρα·
όλα ήτανε πράσινα, κόκκινα, γαλάζια·
ομορφιά άπλετη γύρω μου.
Τα πουλιά τιτίβιζαν και παίζαν
το παιχνίδι της ζωής, το καλό,
με σκέρτσα περισσά στα κλωνιά
και γύριζαν και γύριζαν με γέλιο.
Οι χυμοί ανέβαιναν, οι χυμοί γύριζαν
σ' ένα κύκλο φοβερό.
Μια δουλειά ορεξάτη γεμάτη ζωή
ζωή που σφύζει, που καίει.
Το τριαντάφυλλο άνοιξε. Τι εύρημα!
Τι κατόρθωμα! Τι μέγα θαύμα!
Κοκκίνισε, κοκκίνισε, κι έμεινε κει
γεμάτο, χαρούμενο μες' τον κόκκινο κόσμο του
Όλα ήταν χαρά γύρω μου
όλα χαρά και ζωή.
Όμως εγώ θλιμμένος.
Γιατί 'μαι μες' τη ζωή, όχι στη φύσι.
Γιατί δε θα μπορούσα να πιάσω
αχ, θα μπορούσα, αυτή τη χαρά;
ΝΑΤΣΗΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ
(Στ' Πρακτικού)

ΚΑΔΜΟΣ
1973

ΖΗΤΙΑΝΟΣ

Στη γωνιά του δρόμου τη γνωστή,
με το 'να χέρι ανοιχτό προς τους διαβάτες
και με σκυμμένο το πρόσωπο, προσμένει
ο λυπημένος γεροντάκος, ο ζητιάνος.
Αραγε τι στο νου του τριγυρίζει
και τι ποθεί η καρδιά του η λυπημένη,
μήπως την μοίρα που του φέρθηκε σκληρά,
ή μήπως το άσχημο αυτό κατάντημά του;
Μήπως κανένα αδελφί ή κάποιο συγγενή,
τον γιο του τον μονάκριβο που βρίσκεται στα ξένα,
η μόνη ελπίδα του η μακρινή;
Μα ούτε αυτός δεν βρίσκεται κοντά του.
Κάποιος διαβάτης μονάχα τον κοιτάει,
ή ρίχνει κάποιο νόμισμα και προσπερνάει.

ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΧΡΗΣΤΟΣ

Ε' Πρακτικού

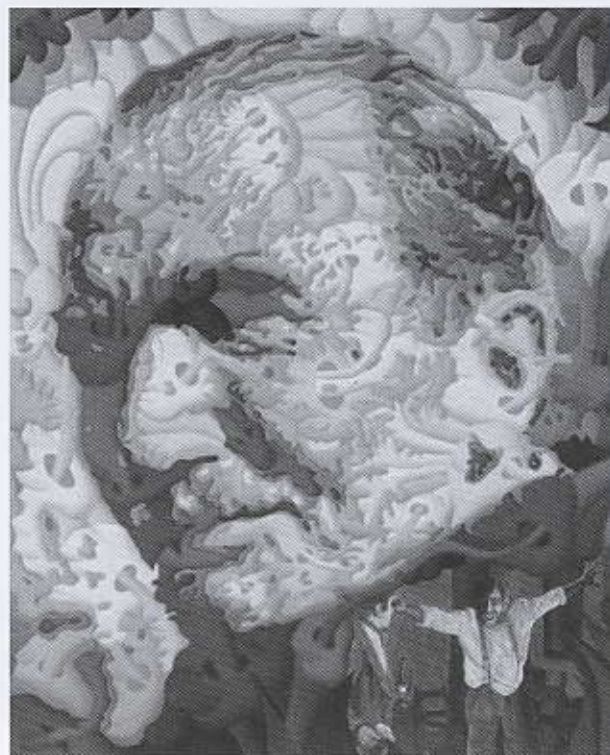
ΜΙΚΟΣ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

Άρθρο του δασκάλου της Αχιλλοπούλειου Σχολής *Βλάχου Γεωργίου*

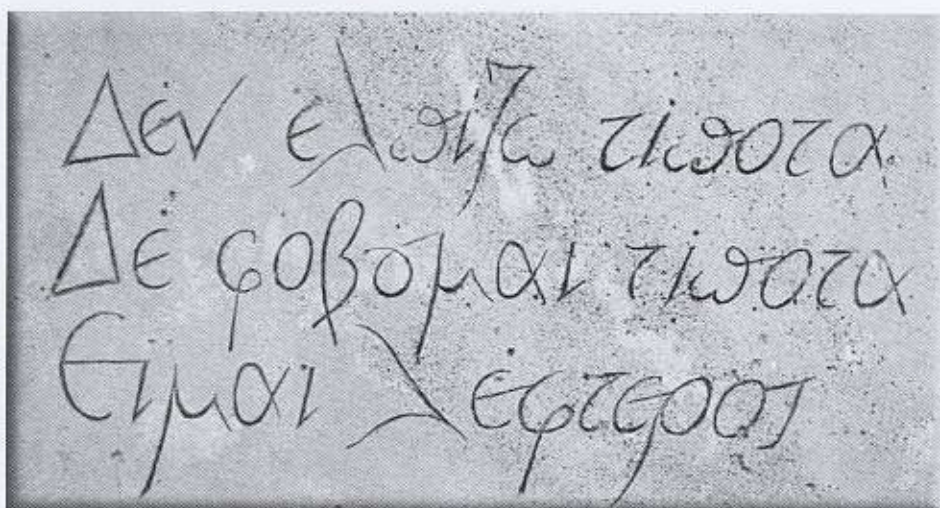
Στο άρθρο αυτό θα παρουσιαστεί αρχικά το βιογραφικό του λογοτέχνη Ν. Καζαντζάκη. Θα γίνει αναφορά στις ανησυχίες και στις αγωνίες που τον διέκριναν. Κατόπιν θα παρουσιαστούν τα χαρακτηριστικά των ηρώων του καθώς και η σχέση του με την εκκλησία και το Θεό. Τα παραθέματα που υπάρχουν στο άρθρο είναι από το βιβλίο του «Βίος και Πολιτεία του Αλέξη Ζορμπά».

1. Βιογραφικό του λογοτέχνη Νίκου Καζαντζάκη

Ο Νίκος Καζαντζάκης γεννήθηκε στο Ηράκλειο της Κρήτης το 1883. Το 1902 έρχεται στην Αθήνα και αρχίζει να φοιτά στη Νομική Σχολή. Συνεργάζεται με το περιοδικό *Πινακοθήκη* και την εφημερίδα *Ακρόπολις* όπου δημοσιεύει χρονογραφήματα. Το 1906 δημοσιεύει το πρώτο του βιβλίο (*Οφίς και κρίνο*). Είναι πνεύμα ανήσυχο και καθώς ήταν και διψασμένος για κάθε είδους γνώση, όχι μόνο ταξιδεύει πολύ, αλλά και εγκαθίσταται για μεγάλα χρονικά διαστήματα στο εξωτερικό (Α. Πολίτης 269). Από το 1907 μέχρι το 1909 είναι στο Παρίσι για ανώτερες σπουδές στα νομικά, όπου και επηρεάζεται από τον Ανρί Μπερζόν. Το 1910 εγκαταστάθηκε στην Αθήνα και πήρε μέρος στην ίδρυση του *Εκπαιδευτικού Ομίλου*. Παράλληλα μεταφράζει Νίτσε, Μπερζόν, Δαρβίνο, Πλάτωνα. Το 1914 γνωρίζεται με τον Α. Σικελιανό και ταξιδεύει για ενάμιση χρόνο στα μοναστήρια του Αγίου Όρους. Τον επόμενο χρόνο ταξιδεύουν στις Μυκήνες, στο Άργος, στην Ολυμπία, στη Σπάρτη και στο Μυστρά. Από το 1919 πραγματοποιεί πολλά ταξίδια. Στον Καύκασο με την ιδιότητα του διευθυντή Υπουργείου Περιθάλψεως και με σκοπό τον επαναπατρισμό των Ελλήνων του Καυκάσου, στην Ευρώπη (Ισπανία, Ιταλία), στη Σοβιετική Ένωση ως απεσταλμένος της εφημερίδας *Ελεύθερος Λόγος*, αλλά και στην Αίγυπτο και στο Σινά. Το διάστημα 1929-1933 πραγματοποιεί συνεχή ταξίδια στη Γερμανία, στη Γαλλία και στην Ισπανία. Το 1931 μεταφράζει τη *Θεία Κωμωδία* του Δάντη. Από το 1933 ως το 1944 εγκαθίσταται μόνιμα στην Αίγινα, αλλά και πάλι πραγματοποιεί ταξίδια. Ταξιδεύει στην Κίνα και στην Ιαπωνία το 1935 και στην Αγγλία το 1939, ενώ παράλληλα δημοσιεύει τις εντυπώσεις του από τα ταξίδια. Το 1942 εκφράζει την επιθυμία να πάρει μέρος στην Αντίσταση και τον ίδιο χρόνο συνεργάζεται με τον Ι. Κακριδή για την μετάφραση της *Ιλιάδας*. Παράλληλα γράφει τα θεατρικά του *Καποδίστριας* και *Κωνσταντίνος Παλαιολόγος*. Το διάστημα 1945-1946 είναι υπουργός άνευ χαρτοφυλακίου. Δεν εκλέγεται ως Ακαδημαϊκός, αλλά και η υποψηφιότητά του για το βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας ναρκοθετείται από πολιτικούς συντηρητικούς κύκλους. Το χρονικό διάστημα

1946-1948 τον βρίσκει πρώτα στην Αγγλία και στη συνέχεια στο Παρίσι και στην Αντίμπ, ενώ εργάζεται ως σύμβουλος λογοτεχνίας στην Ουνέσκο. Η περίοδος από το 1948 μέχρι το τέλος της ζωής του αποδεικνύεται ιδιαίτερα παραγωγική. Γράφει την τραγωδία *Σόδομα και Γόμορα*, το μυθιστόρημα *Ο Χριστός ξανασταυρώνεται*, το οποίο αργότερα θα αποτελέσει πηγή θεατρικής και κινηματογραφικής έμπνευσης, τις τραγωδίες *Χριστόφορος Κολόμβος* και *Θησέας* (1948-1949). Το 1953 τελειώνει το μυθιστόρημά του. *Ο τελευταίος πειρασμός*, με το οποίο προκαλεί θύελλα αντιδράσεων από τη μεριά της εκκλησίας. Από τη Γαλλία δημοσιεύεται το 1954 το μυθιστόρημά του *Βίος και πολιτεία του Αλέξη Ζορμπά*, το οποίο αποσπά τη διάκριση του καλύτερου ξένου βιβλίου της χρονιάς. Ταξιδεύει ξανά στην Κίνα, μέσω Πράγας και Μόσχας. Επιστρέφει με κλονισμένη υγεία, νοσηλεύεται στην Κοπεγχάγη και στο Φράιμπουργκ, όπου και πεθαίνει στις 26 Οκτ. 1957 (Α. Ζήρας, σ.σ. 128-129).

2. Οι ανησυχίες-αγωνίες του

Ο νους του Ν. Καζαντζάκη από τα νεανικά ακόμα χρόνια του είναι ανήσυχος, η ψυχή του βασανίζεται από αγωνίες και από προβλήματα θεμελιακά (μια αγωνία μεταφυσική, όπως θα τη χαρακτηρίσουν οι βιογράφοι του).

Σύμφωνα με τον Δ. Ραυτόπουλο, τον χαρακτηρίζει η βαθιά του πνευματική αγωνία μπροστά στα κεντρικά προβλήματα της ύπαρξης και της γνώσης. Η αισθητική αξία αυτής της αγωνίας πηγάζει από το πάθος της, τη μοναδική έντασή της και την πειθαρχία της (Δ. Ραυτόπουλος, σ.σ. 331-347).

Ο Α. Πολίτης λέει χαρακτηριστικά ότι αναζητεί τη λύτρωση στη γνώση, στα ταξίδια, στην επαφή με τους ανθρώπους, σε κάθε λογής εμπειρίες. Ανησυχίες θρησκευτικές τυραννούν επίσης τον άπιστο αυτόν ντισεϊστή. Ιδιαίτερα η μορφή του Χριστού τον παρακολουθεί σαν έμμονη ιδέα από τα νεανικά ως τα τελευταία του χρόνια. Το 1915, ύστερα από την περιήγησή του με τον Σικελιανό στο Άγιο Όρος, εκφράζει τα βιώματά του με την τραγωδία, *Χριστός*. Το 1922, δυο νέες τραγωδίες δείχνουν τους νέους προσανατολισμούς: *Βούδας* και *Οδυσσέας*. Ο Α. Πολίτης σημειώνει τους «προφήτες» που με τη σειρά έχουν κατακτήσει τον Καζαντζάκη: Νίτσε, Χριστός, Βούδας, Λένιν. Στο τέλος θα απαρνηθεί και αυτόν, και ο ήρωάς του, πρότυπο καθ' ομοίωσή του – ή «παράλληλος» όπως τον χαρακτηρίζει ο ερμηνευτής του – θα γίνει ο Οδυσσέας (Α. Πολίτης 272).

Όσο αφορά τις θρησκευτικές ανησυχίες του Καζαντζάκη, μέσα στο έργο του υπάρχουν πάρα πολλές. Παραθέτουμε χαρακτηριστικά αποσπάσματα:

«Υπάρχει, δεν υπάρχει Θεός; Τι λες και του λόγου σου, αφεντικό; Κι αν υπάρχει-όλα γίνονται- πώς τον φαντάζεσαι»;

(Ζορμπάς, σελ. 117)

«Πιστεύεις του λόγου σου, αφεντικό, πως ο Θεός έγινε άνθρωπος και γεννήθηκε μέσα στο στάβλο, πιστεύεις ή κοροϊδεύεις τον κόσμο»; (Ζορμπάς, σελ. 127)

Σύμφωνα πάλι με το Α. Πολίτη, ο Ν. Καζαντζάκης στα μυθιστορήματά του θέτει προβλήματα ηθικά και μεταφυσικά, πράγμα που πολλές φορές θολώνει την καθαρή λογοτεχνική προσφορά, καθώς μάλιστα και ο ίδιος δε δίνει και πολλή σημασία στην λογοτεχνική επεξεργασία (Α. Πολίτης, σελ. 276).

Αναφέρουμε χαρακτηριστικά αποσπάσματα από το έργο του:

«...είχα μέσα μου, χωρίς να το καταλάβω πως, χαράζει τελειωτικά το διπλό χρέος που έπρεπε να τελέσω στο ακρογιάλι τούτο: α. Να γλιτώσω από το Βούδα, να ξεφορτώσω στις λέξεις όλες μου τις μεταφυσικές έγνοιες και ν' αλαφρώσω β. Να 'ρθω, από τώρα και πέρα, σε νηφάλια, θερμή επαφή με τους ανθρώπους.»

(Ζορμπάς, σελ. 67).

«...Και τώρα; Ποιος διάλογος μας φέρνει στον κόσμο και ποιος διάλογος μας παίρνει»;

(Ζορμπάς, σελ. 270)

Όπως αναφέρει ο Α. Ζήρας, μέσα από την επιστολογραφία του προβάλλει η πρόθεσή του να διαμορφώσει κάποια πρότυπα ηθικής συμπεριφοράς. Η αγωνία του για το πώς οι ιδέες, οι σκέψεις, οι αρχές μπορούν να γονιμοποιήσουν τα πνεύματα της εποχής παίρνει δραματικό χαρακτήρα από το 1930 και στο εξής και είναι μόνιμη στη ζωή του. Το 1939 γράφει στον Αιμίλιο Χουρμούζιο από το Λονδίνο: «Νιώθω πως καμιά κοινωνική φιλοδοξία δε μ' ενδιαφέρει [...] δε θέλω τίποτα [...] Στρέφονται πίσω και κοιτάζω τη ζωή μου και τη λυπούμαι που πήγε χαμένη [...] Κοιτάζω μπροστά: άραγε θα μπορέσω να πω ένα άρτιο λόγο, πριν να πεθάνω»;

Πολλές φορές βλέπουμε να προβάλλει το συλλογικό πάνω από το ατομικό: «Ο μόνος τρόπος να σώσεις τον εαυτό σου είναι να μάχεσαι να σώσεις τους άλλους...»

(Ζορμπάς, σελ. 17).

3. Οι ήρωές του

Οι ήρωές του, παρά την απλότητα, την ταπεινότητα και την ευθύτητα που βρίσκει ή που εφευρίσκει ο συγγραφέας σ' αυτά τα πρόσωπα που χρησιμοποιεί, δεν είναι ο μέσος άνθρωπος (Α. Ζήρας, σελ. 140).

Παραθέτουμε μερικά αποσπάσματα από το βιβλίο του Βίος και πολιτεία του Αλέξη Ζορμπά με χαρακτηριστικές αναφορές και περιγραφές: «...ένας γέρος, εξηνταπεντάρης, πανύψηλος, ξερακιανός, με γουρλωμένα μάτια, [...] Ό,τι απ' όλα μου 'κανε εντύπωση ήταν τα μάτια του, περγελαστικά, θλιμμένα, ανήσυχα, όλο φλόγα [...]. Τον κοίταξα με προσοχή. Βουλιαγμένα μάγουλα, χοντρή μασέλα, εξογκωμένα ζυγωματικά, ψαρά κατσαρωμένα μαλλιά, μάτια που σπίθιζαν» (Ζορμπάς, σ.σ. 21-22).

«Κατάλαβα πως ο Ζορμπάς ετούτος είναι ο άνθρωπος που τόσον καιρό τον ζητούσα και δεν τον έβρισκα. Μια ζωντανή καρδιά, ένα ζεστό λαρύγγι, μια ακατέργαστη μεγάλη ψυχή, που ακόμα δεν αφαλοκόπηκε από τη μάνα της, τη Γη» (Ζορμπάς, σελ. 25).

«Όχι, δεν πιστεύω τίποτα. Αν πίστευα στον άνθρωπο, θα πίστευα και στο Θεό, θα πίστευα και στο διάολο, κι είναι μεγάλη φασαρία. Μπερδεύονται τα πράγματα, αφεντικό, βρίσκω τον μπελά μου» (Ζορμπάς, σελ. 65).

«...Ένας διάολος είναι μέσα μου και φωνάζει και κάνω ό,τι μου πεί» (Ζορμπάς, σελ. 84).

«Ο βίος κάθε ανθρώπου είναι μια γραμμή με ανήφορο και κατήφορο, και πορεύεται κάθε γνωστικός με φρένο. Μα εγώ, εδώ είναι η αγία μου αφεντικό, έχω πετάξει από πολύ καιρό το φρένο μου, γιατί δε με φοβίζονται οι καραμπόλες [...] κάνω το κέφι μου, κι ας τσακιστώ, να γίνω τρίψαλα. Τι έχω να χάσω; Τίποτες. Τάχα μου αν πορεύομαι φρόνιμα, δε θα τσακιστώ;» (Ζορμπάς, σελ. 158).

«...Να, τώρα ενεργώ σα να ταν να πέθαινα ετούτη τη στιγμή...» (Ζορμπάς, σελ. 48).

«Είμαι παραδομένος, στη δουλειά μου, τεντωμένος από τα νύχια ως την κορυφή, γραμμή κατά πάνω στην πέτρα ή στο κάρβουνο που παλεύω ή στο σαντούρι. Μι αν με αγγίξεις έξαφνα, [...] μπορεί και να σπάσω» (Ζορμπάς, σελ. 121).

Ο Ζορμπάς γράφει χαρακτηριστικά στο συγγραφέα, αφού έχουν χωρίσει οι δρόμοι τους, σε διαφορετικές χρονικές στιγμές: «Εδώ δουλειά δε γίνεται, αφεντικό. Εδώ οι καλόγεροι πεταλώνουν και τον ψύλλο. Θα φύγω!» Μετά από έξι-εφτά μήνες:

«Ζω ακόμα, τρώω μαμαλίγκα, πίνω μύρα, δουλεύω στα πετρέλαια, λαδοπόντικας. Μα βρίσκεις εδώ μπόλικο ό,τι τραβά η καρδιά σου. Παράδεισος για γέρο κολασμένους σαν και μένα». Μετά από δυο χρόνια: «Ζω ακόμα, κάνει κρύο διαολέμενο, αναγκάστηκα λοιπόν να παντρευτώ. Κοίταξε πίσω να δεις το μουτράκι της, κόμματος[...] και δυο παιδιά από τον πρώτο της άνδρα [...] Χήρα, βλέπεις» (Ζορμπάς, σ.σ. 308-309).

Σύμφωνα με τον Ι. Μ. Παναγιωτόπουλο, «οι ήρωές του έχουν πάντα ανάστημα. Δεν είναι καθημερινοί, χαμοσερνάμενοι, μικροί, αξιολύπητοι στην τραγική τους πραγματικότητα. Είναι υπερατομικοί και υπερπραγματικοί, ήρωες του έπους, ικανοί για τα πάντα, γιατί έτσι ικανός για τα πάντα, προσπάθησε να γίνει κι ο Καζαντζάκης».

(Ι.Μ. Παναγιωτόπουλος, σ.σ. 208-209). Ο Π. Σπανδωνίδης γράφει για το Ν. Καζαντζάκη ότι «κυνηγούσε ένα ασύλληπτο όραμα, έστω και αν στο βάθος έβλεπε ο ίδιος ότι ζούσε μια παραίσθηση». Φαίνεται ότι η σκέψη του ταλαντευόταν ανάμεσα στη διαρκή αναζήτηση του απόλυτου και στη διαρκή αμφιβολία ότι το απόλυτο είναι το ιδεώδες τέλος. Ένα άλλο χαρακτηριστικό γνώρισμα των ηρώων του είναι το ότι ζούσε από τα μέσα την κάθε μυθιστορία πάσχοντας και συμμετέχοντας σ' αυτή. Οι χαρακτήρες του είναι χαρακτήρες που προβάλλουν μια αντίστοιχη ηθική στάση του συγγραφέα. Αυτό που έχει αξία είναι ο αγώνας που δίνουν απέναντι σε δυνάμεις που θέλουν να τους ξαναφέρουν στην προηγούμενη κατάσταση και στην παθητική αδράνεια. Για παράδειγμα ο Ζορμπάς κατορθώνει να κάνει πειστικό τον ενστικτώδη τρόπο ζωής του όταν αγωνίζεται να αποσπάσει από την υποτιθέμενη ανατολίτικη αδράνεια το διανοούμενο επιχειρηματία, ο οποίος έχει γενικά αναγνωριστεί ότι είναι το alter ego του ίδιου του συγγραφέα (Α. Ζήρας, σ.σ. 140-142).

Οι χαρακτήρες του ξεπερνούν διαρκώς τις δυνατότητες και τις ικανότητές τους. Το ενδιαφέρον του συγγραφέα Ν. Καζαντζάκη είναι να υποβάλει στον αναγνώστη την κατάσταση που θέλει να παρουσιάσει, η οποία είτε είναι φανταστική, είτε απολύτως βιωματική, είτε συμβολική ή αλληγορική ενός νοήματος ουσιαστικού μέσα στην όλη βιοθεωρία του, αφού έχει την ικανότητα να παριστάνει αυτό που θέλει με τη μικρότερη λεπτομέρεια. Για παράδειγμα ο χορός του Ζορμπά στην έρημη παραλία, περιγράφεται με τέτοιο τρόπο, ώστε δημιουργεί

την εντύπωση μιας μέθεξης του πρωτεϊκού ανθρώπου σε ένα κόσμο που δικαιωματικά του ανήκει.

Ο Ι. Θ. Κακριδής μάς αναφέρει ότι η πιο συχνή κεντρική μορφή στο έργο του Καζαντζάκη είναι η μορφή του ασκητή που απαρνιέται τις ομορφιές της ζωής αυτής, όσο και να τις αγαπάει, και που παλεύει να υψωθεί κατακόρυφα ως τον ουρανό και να αντικρίσει το θεό που λατρεύει θυσιάζοντας τη ζωή για χάρη της ιδέας που πίστεψε στην αλήθεια της. Κι αν πολλοί από του ήρωές του ξέρουν από την αρχή πως κυνηγούν το αδύνατο, αυτό δεν τους κάνει να δειλιάζουν, κάθε άλλο. Γιατί το κατέχουν καλά: αυτός ο δίχως ελπίδα αγώνας, με μοναδικό έπαθλο τον αγώνα τον ίδιο- αυτός είναι που δίνει την αξία στον άνθρωπο. Η περήφανη ψυχή δεν το καταδέχεται να περιμένει κέρδη και αμοιβές για τον αγώνα της.

(Ι. Θ. Κακριδής, σ.σ. 17-27)

Τα πρόσωπά του συνήθως είναι υπαρκτά, αλλά τα «μεταπλάθει» κρατώντας κάποια στοιχεία του χαρακτήρα τους. Για παράδειγμα ο Αλέξης Ζορμπάς είναι ένας φτωχός ορεσίβιος κι άξεστος Μακεδόνας, που ξεκίνησε από το χωριό του στον Ολυμπο για άλλες χώρες και χωριά. Ο Αλέξης είναι ένας «δράκος», που μιλούσε για τους κομιτατζήδες, για την Αγιά Σοφιά και για ένα σωρό άλλα πράγματα. Στον Πειραιά τον πρωτογνώρισε ο Καζαντζάκης και τον πήρε μαζί του και τον πήγε στην Κρήτη. Ο συγγραφέας με τον Ζορμπά προσπαθούν να στήσουν μια δουλειά και ο πρώτος είναι το αφεντικό και ο δεύτερος ο αρχιεργάτης. Ο Ν. Καζαντζάκης, άνθρωπος των βιβλίων και του στοχασμού, «διανοούμενος» και «καλαμαράς» αναζητάει σ' αυτή την περιπέτεια μια εμπειρία χρήσιμη για τη σκέψη του. Ο Ζορμπάς πάλι - γέρος, ορθόκορμος, κοκαλιάρης, γεμάτος ζωική ορμή, κινούμενος από το ένστικτο και το συναίσθημά του, απόλυτα ελεύθερος και έτοιμος για κάθε παράτολμη πράξη - αποτελεί την αντίθεση προς τον συγγραφέα, αυτό που ο συγγραφέας θα ήθελε να ήταν, αν μπορούσε. Οι δυο μαζί συνθέτουν ολόκληρο το φάσμα της σκέψης και της ζωής (Ν. Γρηγοριάδης, σ.σ. 249-250).

Ο Mario Vitti μας λέει ότι μέσα από το έργο θέτει αντιμέτωπους το διανοούμενο και τον άνθρωπο της δράσης, για να διακηρύξει την ήττα του πρώτου:

Αναφέρουμε χαρακτηριστικά αποσπάσματα από το έργο του: «Ανοίξα το χειρόγραφο του Βούδα, βυθίστηκα κι εγώ στις δικές μου τις γαλαρίες. Δούλευα όλη μέρα, κι όσο δούλευα αλάφρωνα, γλύτωνα, ένιωθα πολύπλοκη μέσα μου συγκίνηση -ανακούφιση, υπερηφάνεια κι αηδία. Μα δούλευα

συνεπαρμένος γιατί το ξέρα πως άμα τελέψω το χειρόγραφο ετούτο και το σφραγίσω και το δέσω, θα γίνω ελεύτερος [...]

Περίμενα το Ζορμπά να ρθει και να φέρει όλα τα αγαθά που φραίνουν τον άνθρωπο- το γάργαρα γέλιο, την καλή κουβέντα, το νόστιμο φαί». (Ζορμπάς, σ.σ. 87-88)

«Καμαρώναμε τον αγράμματον άνθρωπου το περήφανο και σίγουρο, πέρα από τη λογική περπάτημα. Κορφές πνευματικές που χρειαστήκαμε εμείς χρόνια με μεγάλους μόχτους να κατακτήσουμε, αυτός, με λίγα πλαστικά λόγια, τις έφτανε και λέγαμε: «Είναι μεγάλη ψυχή ο Ζορμπάς», ή τις ξεπερνούσε, και λέγαμε: «Είναι τρελός»

(Ζορμπάς, σελ. 310).

Αλλά χαρακτηριστικά σημεία όπου ο συγγραφέας καμαρώνει και θαυμάζει το Ζορμπά, είναι και τα παρακάτω:

«Καπνίζω την πίπα μου κι ακούω. Έχει πολύ γυρίσει τη γη ο μουσαφίρης τούτος, έχει πολύ γυρίσει την ψυχή του ανθρώπου, δε χορταίνω να τον ακούω. «Λέγε, Ζορμπά, λέγε!».

(Ζορμπάς, σελ. 62)

«Χαμένη η ζωή μου συλλογιζόμουν. Να μπορούσα να πιανα ένα σφουγγάρι, να τα σβήσω όλα όσα διάβασα, όσα και άκουσα, να μπω στο σχολειό του Ζορμπά και ν' αρχίσω τη μεγάλη, την αληθινή αλφαβήτα!».

(Ζορμπάς, σελ. 86)

Σύμφωνα με τον Α. Ζήρα, «οι χαρακτήρες του είναι κάθε άλλο παρά διανοούμενοι και όχι κατάλληλοι να χρησιμοποιηθούν ως ηχεία των δικών του προβληματισμών. Όμως υπάρχει ένα θεμελιώδες χαρακτηριστικό των ηρώων του και που είναι κοινό σε όλους είναι το άρπαγμα από την εμπειρία, από τις αισθήσεις. Αυτό είναι το κύριο στοιχείο που συνδέει τον ιδεοκρατούμενο εμπειρισμό των μεγάλων δασκάλων (του Μπερζόν, του Νίτσε, του Ντοστογιέφσκι) με τη μορφή του ελληνικού ή του κρητικού ανθρώπου που παρουσιάζει ο συγγραφέας. Είναι ακόμη πρόσωπα διχασμένα γιατί βρίσκονται μπροστά σε ένα δίλημμα αποφασιστικής σημασίας για την ίδια τους τη ζωή και έπειτα γιατί παίρνουν πάνω τους στην κυριολεξία την υπόθεση της δικαίωσης του ανθρώπου με μια αυταπάρνηση και μια τόλμη που τους τρομάζουν πολλές φορές και τέλος γιατί έχουν ή αποκτούν συνείδηση του διχασμού τους μπροστά στο συνεχές παιχνίδισμα του γήινου/ουράνιου»

(Α. Ζήρας, σ.σ. 150-152)

Συνεχίζεται στο επόμενο

ΕΔΩ ΑΜΠΕΤΕΙΟΣ

ΚΑΛΔΜΟΣ
1948

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΕΤΟΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΙΚΩΝ ΜΟΥ ΣΤΟΥΔΩΝ

Η πρώτη μου μέρα στο σχολείο!

Αν και την θυμάμαι σαν όνειρο, ποτέ η θύμησή της δεν θα σβήσει απ' τη μνήμη μου. Αλήθεια πόσα έχει να πει κανείς γι' αυτήν. Η πέννα μου γλιστρά γοργά πάνω στο χαρτί χωρίς να προφταίνει καν τις σκέψεις μου! Πόσα θέλει να γράψει τόσα, όσο λίγα θα έγραφε αν μου ζητούσαν την πρώτη εκείνη μέρα. Αλλά σε τι

θα ωφελούνταν τάχα; Όλα καταλήγουν στο ίδιο συμπέρασμα, έχουν την ίδια ιδέα, εμπνέονται από τον ίδιο ενθουσιασμό, και το συμπέρασμα είναι πως η πρώτη εκείνη μέρα ήταν η πιο διαφορετική των παιδικών μου χρόνων! Ήταν ένας καινούργιος ήλιος που ανέτειλε στους παιδικούς μου ουρανούς, ήταν- όπως νόμιζα κι από τότε- η αφετηρία μιας ριζικής αλλαγής του παιδικού μου κόσμου και μιας νέας ζωής. Την ημέρα εκείνη οι ώρες μου φάνηκαν στιγμές, το μεσημέρι στο σπίτι, η τάξη, ο δάσκαλος, τα παιδιά, ο πίνακας, τα θρανία, η αυλή όλα, μου ανοιγόκλειναν μ' ένα χαμόγελο το στόμα και μιλούσα ακατάπαυστα. Τέλειωσε τ' αγάπησα το σχολείο σαν παιχνιδάκι δικό μου, σαν την καλύτερή μου απασχόληση.

Ο χρόνος κύλησε βιαστικός, πιο γρήγορα απ' ότι περίμενα, χωρίς όμως ν' αλλάξει ούτε κατά το ελάχιστο την αρχική μου εντύπωση, τις πρώτες μου ιδέες ... και ύστερα από χρόνια περνώντας μέσα από διάφορα στάδια, με την ίδια πάντα σταθερότητα υπερνικώντας τα εμπόδια, σταμάτησα στον τελευταίο σταθμό της σχολικής μου ζωής, στην τελευταία τάξη των

σχολικών μου μαθημάτων.

Αλλά τι αντίθεση! Ποια διαφορά! Τι απόσταση ιδεών και σκέψεων! Μπρος μου δεν προβάλλουν σαν πρώτα τα παιδάκια, τα θρανία, η τάξη. Ένας μορφωμένος κόσμος υψώνεται τριγύρω μου, παρακάτω η κοινωνία, πιο πέρα τα καθήκοντα, η εργασία, η ζωή!

Στοιχεία καλά και κακά, ενθαρρυντικά κι απειλητικά καταστρεπτικά κι ευεργετικά όλα μαζί σ' ένα κόσμο απειλούν, ενθαρρύνουν, καταστρέφουν και δημιουργούν τα πάντα. Η χαρά ανακατεύεται τώρα με λύπη είναι αδελφές αχώριστες όπως λέει ο Ρομαίν Ρολλάν: όποιος δεν γνωρίσει την μια δεν ξεύρει και την άλλη, αν δεν αγαπήσεις την μια δεν αγαπάς την άλλη.

Τώρα όπως και τότε διακρίνω μια νέα ζωή, ένα καινούργιο περιβάλλον. Τα πάντα άλλαξαν, χωρίς εξαίρεση ούτε και για τον ίδιο τον εαυτό μου. Η ιδέα ότι κι εγώ σε λίγο θα συμπεριλαμβάνομαι στο ρεύμα της κοινωνίας αν δεν με ταράζει, με συγκινεί όπως και τότε μα συγκινούσε όταν μετρούσα τα πρώτα μου βήματα στο σχολείο. Η αφετηρία της πρώτης ζωής που αρχίνησε με την πρώτη μου μέρα στο σχολείο, σταματά μέχρις εδώ για να την αντικαταστήσει η αφετηρία μιας καινούργιας ζωής σ' ένα ολότελα διαφορετικό κόσμο.

ΘΩΜΑΪΔΗΣ
Στ' Εμπορικού

ΚΑΛΔΜΟΣ
1973

Ο Ναπολέον και ο γέρος

Κάποτε ο Ναπολέον εντόθη χωρικός και μετά του υπασπιστού του μετέβη εις τα περίχωρα δια να ιδεί πως ζει ο λαός.

Αφού γύριζαν όλη την ημέρα, την νύχτα έπιασε ψιλή βροχή σκιά μετέβησαν εις εν φτωχόσπιτο, όπου φιλοξενήθηκαν από ένα γέροντα και μια γραία. Κατά την ημέρα διέταξε ο γέρων την γραία να σφάζει τον κόκορα, το πρόβατο και να φέρει όλο το κρασί που ήταν στο κελάρι και να στρώσει την προίκα της κόρης των. Ο Ναπολέον τότε διαμαρτυρήθηκε λέγων ότι δεν έπρεπε να γίνουν όλ' αυτά. Αλλ' ο γέρων του έδωσε ένα χαστούκι λέγων: στο σπίτι σου οι νόμοι, στο σπίτι μου εγώ διατάζω. Αφού έφαγαν ο Ναπολέον ο οποίος δεν ήταν αναγνωρίσιμος διότι ήταν ντυμένος χωρικός, σηκώθηκε να φύγει αφού προηγουμένως έδωσε την διεύθυνσιν του στον γέροντα για να τον επισκεφθεί. Μετά ένα χρόνο ο γέρος εις Παρισίους για να επισκεφθεί τον Ναπολέοντα. Και εζήτησε να μάθη που ήτο η κατοικία που έγραφε στο χαρτί ο Ναπολέον γιατί δεν γνώριζε γράμματα. Έκπληκτος έμεινε όταν του είπαν ότι αυτός ήτο ο Μέγας Ναπολέον ο αυτοκράτωρ. Διέταξε τότε ο Ναπολέον να σφάζουν ένα βόδι, πενήντα πρόβατα και ν' ανοίξουν πεντακόσια μπουκάλια κρασί. Ο γέρων δεν μιλούσε... Ο δε Ναπολέον περίμενε αυτό με ανυπομονησία δια να εκπληρώσει το χαστούκι. Αλλ' απελπισμένος είπε στον γέροντα γιατί δε μιλάς; Ο δε γέρων είπε: τι να πω αυτοκράτορά μου; «σπίτι σου είναι νόμους έχεις ότι θέλεις κάνεις».

Τόσο πολύ ενθουσιάσθη ο Ναπολέον ώστε από τότε λέγεται ότι έκαμε τον γέροντα Σύμβουλόν του.

ΣΚΟΥΜΠΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ
Β' Γυμνασίου

ΚΑΛΔΜΟΣ
1975

ΜΕΛΕΤΕΣ Το ραδιο-τηλεσκόπιο

Κατά την διάρκεια των αιώνων ο άνθρωπος δεν μπόρεσε να παρατηρήσει τον ουρανό, παρά μόνο δια γυμνού οφθαλμού. Περίπου εδώ και 350 χρόνια, άρχισαν να χρησιμοποιούν τα οπτικά τηλεσκόπια. Από εκείνη την εποχή η αστρονομία έκανε πολύ γρήγορες προόδους καθ' ον χρόνο τα τηλεσκόπια εγίνοντο όλο και περισσότερα μεγαλύτερα και περιπλοκότερα. Η φωτογραφία επίσης επέτρεψε να παρατηρήσουν καλύτερα τα αστέρια και να τα καταγράψουν στον χάρτη του ουρανού. Τώρα οι αστρονόμοι έχουν τη δυνατότητα να μελετήσουν τα αστέρια που δεν λάμπουν και τα οποία είναι ορατά δια του γυμνού οφθαλμού. Αυτά δεν ανακαλύπτονται παρά μόνο δια των ραδιο- τηλεσκοπίου. Μερικά από τα άστρα είναι πιο κοντά στη γη. Άλλα απέχουν από τη γη εκατομμύρια έτη φωτός (το έτος φωτός είναι η απόσταση η διανυόμενη υπό του φωτός σε ένα χρόνο δηλ. 9.450.800.000.000 χλμ.). Όμως η φύσις της εκπομπής του φωτός των αστερων τούτων, μας επιτρέπει να προσδιορίσουμε που ευρίσκονται σε ποια ακριβώς απόσταση, την ηλικία των και τη σύνθεση των. Ταμ ράδιο-τηλεσκόπια μας επέτρεψαν να ανακαλύψουμε νέους αστέρες και νέους γαλαξίες, καθώς επίσης και μυστηριώδεις πηγές ράδιο- κυμάτων – τα GUASARS.

Υπάρχουν πολλά είδη ραδιο-τηλεσκοπίων. Τα πλέον συνηθισμένα είναι κατασκευασμένα από μια τεράστια κοίλη κεραία τοποθετημένη πάνω σε στροφείς κατά τρόπον ώστε να διευκολύνει τη διερεύνηση του ουρανού και να μπορεί να στρέφεται προς οιαδήποτε κατεύθυνση.

Το σύμπλεγμα τούτο των κεραιών και των στροφένων είναι τοποθετημένο πάνω σε ρόδες που κυλούν πάνω σε κυκλικές γραμμές τραίνου. Τα κύματα του ραδιο-τηλεσκοπίου καλυπτόμενα υπό της κεραίας αντανακλούν στο δείκτη που ευρίσκεται τοποθετημένος πάνω στην εστία.

Τα κύματα αυξάνονται και καταγράφονται. Ηλεκτρικές μηχανές είναι τοποθετημένες μέσα σε κάθε πύργο και λειτουργούν όλες μαζί. Οι κινήσεις του όλου ραδιο-τηλεσκοπίου εκτελούνται δια μέσον ενός γραφείου με ηλεκτρονικά όργανα που το χειρίζεται ένας ειδικός ηλεκτρονικός επιστήμων.

Γ. ΓΡΑΒΑΡΗΣ
Στ' Κλασικού

Για να έχετε γρήγορη ενημέρωση παρακαλούμε στείλτε μας στο
info@ambetios.gr
ονοματεπώνυμο και e-mail δικό σας ή κάποιου μέλους της οικογένεια σας

Με την έναρξιν της νέας περιόδου διεξήχθη αγών πετόσφαιρας εις τας 1/3/1963 μεταξύ των ομάδων Γυμνασίου- Εμπορικού. Ο αγών υπήρξε λίαν ενδιαφέρων και έληξε με την νίκη του Εμπορικού.

Στις 2-3/3/63 διεξήχθη πρωτάθλημα καλαθόσφαιρας αθλοθετηθέν υπό της Ε.Α.Ε.Κ. και εις το γήπεδο αυτής μεταξύ των ομάδων ΕΑΕΚ-ΑΕΕΑ και Αμπετείου εκ των οποίων νικήτρια ανεδείχθη η γηπεδούχος, δευτέρα η της ΑΕΕΑ και Τρίτη η της Αμπετείου.

Στις 23-24/3/64 διεξήχθη πρωτάθλημα καλαθόσφαιρας αθλοθετηθέν υπό της ΕΑΕΚ και εις το γήπεδον της ίδιας μεταξύ των ομάδων Juniors ΕΑΕΚ- American College και Αμπετείου. Νικήτρια ανεδείχθη η ομάς της Αμπετείου με δευτέραν την του American College και τρίτη την της ΕΑΕΚ.

Και εις τα τρία πρωταθλήματα το αθλητικό πνεύμα των αθλητών και φιλάθλων υπήρξε καταφανές και η ομάς μας αν και υστέρησε καταχειροκροτήθηκε.

Στις 4/4/63 έληξε το εσωτερικό πρωτάθλημα καλαθόσφαιρας αναδεικνύοντας νικήτρια την Στ' Κλασικού με βαθμούς (19) δευτέρα την Δ' Εμπορικού με (18) βαθμούς και την τρίτη την Ε' Κλασικού με (17) βαθμούς.

Στις 12/4 μας επισκέφθηκε το Αβερύφειο Γυμνάσιον Αλεξανδρείας και διεξήχθη φιλικός αγών καλαθόσφαιρας μεταξύ των ομάδων των δύο σχολών, παρουσία των κ.κ. Διευθυντών πολλών καθηγητών και μαθητών εις το γήπεδον της σχολής μας. Νικήτρια ανεδείχθη η ομάς του Αβερωφείου με την σημαντική διαφορά 28-18.

Η σχολή μας έλαβε μέρος εις τους πανσχολικούς αθλητικούς αγώνες. Εις την καλαθόσφαιραν οι μεν juniors κατέλαβον την πρώτη θέσιν οι δε seniors τρίτοι. Εις την πετόσφαιραν αμφοτέρω τριτοί. Εις τον στίβον η σχολική μας ομάς κατέλαβε την δευτέραν θέσιν. Οι αθληταί μας οι οποίοι ανεδείχθησαν εις τον Στίβον είναι: Στρατουδάκης και Μπενοβίας εις τας ρίψεις και Τσιμπούκης εις τα 300μ., Θεοδουλίδης εις τα 400μ., Γιωτόπουλος εις τα 1000μ. Εις την επιτραπέζιον αντισφαίρισιν η ομάς μας κατέλαβε την δευτέραν θέσιν διεκρίθησαν δε οι Πιερίδης, Πρωτούλης, Μοσχόβης και Σιδερουδάκης. Δια το εσωτερικόν πρωτάθλημα πετοσφαίρας της σχολής μας προεκρίθησαν δια τα τελικά οι ομάδες των: Στ' Κλασικού, Ε2 Πρακτικού.

Το εσωτερικό πρωτάθλημα επιτραπέζιου αντισφαίρισεως της σχολής μας δεν έληξε ακόμη. Διεκρίθησαν δια τα μεν ημιτελικά οι: Πρωτούλης- Σιδερουδάκης, Πατρινός-Κασσαβέτης. Δια τα δε τελικά: Μοσχόβης- Γιαννάκος- Ρεκτσίνης. Στις 11/5/63 διεξήχθη εις το γήπεδον της ΕΑΕΚ αγών καλαθοσφαίρας μεταξύ των ομάδων Γυμνασίου και Εμπορικού παρουσία του κ. Διευθυντού του κ. Γυμναστού πολλών καθηγητών και άλλων επισήμων και πολλών φιλάθλων. Ο αγών υπήρξε λίαν ενδιαφέρων αν και η υπεροχή του Γυμνασίου φάνηκε από την αρχή. Εντέλει κατόπιν αποκλεισμού των καλλιτέρων αθλητών του Γυμνασίου Ραδικόπουλου και Παχνού ο αγών έληξε με την μικρήν διαφοράν του ενός βαθμού υπέρ του Γυμνασίου (39-38).

Παπαλέξης Γ.
Στ' Κλασικού

Η δράσις του συμβουλίου του 1^{ου} εξαμήνου τερματίστηκε δια της λογοδοσίας της 23^{ης} Φεβρουαρίου. Κατά την λογοδοσία του ο πρόεδρος Καμινέλλης Π. εξέφρασε την δυσaréσκειά του δια ορισμένα μέλη του συμβουλίου σχετικώς με την αδράνεια την οποία έδειξαν όσον αφορά τη δράση της κοινότητας και αφ' ετέρου ευχαρίστησε τον αντιπρόεδρο Καρκασίαν και τον έφορο καλλιτεχνικής επιτροπής Μπιλετζικλήν Γ. δια την παρουσία την οποία έδειξαν για την κοινοτική δράση.

Είμαι της γνώμης ότι η κοινότης θα παρουσίαζε καλλίτερη δράσιν αν ο πρόεδρος κατένευε μεθοδικότερα τις εργασίες εις τα διάφορα μέλη του συμβουλίου και αν γίνονταν τακτικότερα συμβούλια.

Την 1^η Μαΐου κατά τη γενική συνέλευσιν της Μ.Κ. εξελέγη το νέο συμβούλιον δια την τρέχουσαν σχολικήν περίοδο. Εψηφίσθησαν οι εξής εξ εκάστης τάξεως Στ'α Καμινέλλης Π., και Χαραλαμπίδης Χ., Στ' Καρκασίνας Ζ., Μπιλετζικλής Γ., Στ' 3 Ε1 Κασσαβέτης Β., Ε2 Κάβουρας Ι., Ε3 Παπασάββας Δ., Δ1 Πέτσας Β., Δ2 Παρινός Αρ., Δ3 Καψής Α. Η Στ3 απείχε της όλης εκλογικής κινήσεως δια λόγους ακαταλήπτους, πολύ φοβούμεθα δε μήπως αυτό αποβεί εις βάρος τους τελικώς.

Την επομένη της ψηφοφορίας, 2 Μαρτίου δια μυστικής μεταξύ των εκλεγέντων ψηφοφορίας το συμβούλιον καταρτίσθη ως εξής:

Πρόεδρος Μπιλετζικλής Γ., Αντιπρόεδρος Καρκασίνας Ζ., Γραμματεὺς Κάβουρας Ι., Ταμίας Παπασάββας Δ., Έφοροι Επιτροπών: Χαραλαμπίδης Χ., Πνευματικής Μπελένης Ι., Καλλιτεχνικής Κασσαβέτης Β., Αθλητικῶν Παρινός Αρ. Κάδμου Πέτσας Β., Βιβλιοθήκης Καψής Σύμβουλος.

Ο Καμινέλλης Π., Στ1 παρατήθηκε του Συμβουλίου την θέσιν του δε κατέλαβε ο πρώτος επιλαχών της ΣΤ1 Μπελένης όστις και ανέλαβε την καλλιτεχνική επιτροπή.

Κατά την πρώτην γενικήν συνέλευσιν 8 Μαρτίου ομίλησε ο νέος πρόεδρος Μπιλετζικλής Γ. Ευχαρίστησε τους εκλογείς και τους κάλεσε όλους να συμμετάσχουν στην δράσιν της κοινότητάς μας ώστε να την δούμε να δρα ανάλογα με την νεότητά μας και προς τα ιδανικά της φυλής μας. Εις τον λόγον του αυτόν ο πρόεδρος έλαβε θέσιν κατά του πρώην προέδρου Καμινέλλη αιτία δε υπήρξε η παραίτησις του τελευταίου εκ του Διοικητικού Συμβουλίου.

Ο Καμινέλλης ακολουθῶς προσπάθησε να εξηγήσει τα αίτια που τον ώθησαν να παραιτηθεί και ζήτησε να δικαιολογηθεί οπωσδήποτε όμως όλοι είμαστε της γνώμης ότι δεν έπρεπε να παραιτηθεί του συμβουλίου. Τέλος στο γεγονός έβαλε ο κ. κοινοτάρχης και το επεισόδιον

θεωρήθηκε λήξαν.

Εις την γενική συνέλευσιν της 15^{ης} Μαρτίου ομίλησαν ο κοινοτάρχης μας κ. Θ. Κονάς και έδωσε εξηγήσεις και ανέφερε του λόγους δια τους οποίους εκείνος και όχι το συμβούλιον αρνείται τας κινηματογραφικάς παραστάσεις. Αναμφιβόλως τα επιχειρήματα του κ. διευθυντού είναι ορθά και ακράδαντα και αυτό το παραδέχθηκε και ο πρόεδρος καθώς και η πλειοψηφία των μελών. Το πρόγραμμα συνέχισε η πνευματική επιτροπή δια της αναγνώσεως της βιογραφίας του Ροσσίνι υπό του Παπασάββα. Την Παρασκευή 22 Μαρτίου αφού ακούσαμε τις οδηγίες και εξηγήσεις υπό του Πάσσαρη Ε (Στ2) περί Σακκάρας κατόπιν μετέβημεν με το λεωφορείο της σχολής εις τας Θήβας παλαιάν πρωτεύουσα της ενδόξου αρχαίας Αιγύπτου των Φαραώ. Εις την εκδρομή συμμετέσχον μόνον οι τελειόφοιτοι τους συνόδευσαν δε οι κ.κ. Κονάς, Κούκης και Λιούρης. Ακολουθῶς οι εκδρομείς επέστρεψαν εις την σχολή και μετά των υπολοίπων μελών της Μ.Κ. ήκουσαν την βιολογικόν ενδιαφέροντος διάλεξιν του κάτωθι υπογεγραμμένου. Η διάλεξις είχε τίτλον «Αναγέννησις μελών σώματος». Την 25^{ην} Μαρτίου εορτάσθηκε εις το Θέατρο της Σχολής μας η επέτειος της εθνικής μας παλιγγενεσίας, η κοινότης μας δε συνέβαλε δια την καλήν διεκπεραίωση της εορτής και παρουσίασε το έργον «Νεομάρτυρες». Τούτο είχε επιμεληθεί ο κ. Κουκμενίδης και ο πρόεδρος Γ. Μπιλετζικλής.

Το έργον προετάθη υπό του μαθητού Παπασάββα όστις δεικνύει αξιέπαινον ενδιαφέρον δια την δράσιν της κοινότητός μας.

Την 29^{ην} Μαρτίου ανακοινώθηκαν τα αποτελέσματα του φωτογραφικού διαγωνισμού ο οποίος διεξήχθη μεταξύ των εκδρομέων εις Ασσουάν και Λούξορ. Τα αποτελέσματα έχουν ως εξής: βραβείο για το καλύτερο τοπίο έλαβε ο Πετρέλλης Ν. (Στ2), ο Κάβουρας (Ε2) για το καλύτερο κτίριο για το καλύτερο άγαλμα. Ο Στρατουδάκης Α. (Στ) για την καλύτερη τοιχογραφία πάλι ο Στρατουδάκης Α. (Στ). για τον καλύτερο οβελίσκο ή στύλο ο Παπανικολάου Α. (Δ2), τέλος για την καλύτερη φωτογραφία περιέχουσα πρόσωπα, Παρινός Α. της (Στ). Ακολουθῶς ο μαθητής της Στ1 Φονδριέ έδωσε διάλεξιν με θέμα την ινδοευρωπαϊκή ομογλωσσία. Το θέμα είχε ελλείψει πάντως μπόρέσαμε να σχηματίσουμε μιαν ιδέα περί του θέματος, δια τούτο ευχαριστούμε τον Φονδριέ και ιδιαιτέρως τον κ. Παπαδόπουλο, ο οποίος ως συνήθως επελήφθη της διαλέξεως.

Χ. Χαραλαμπίδης
Στ' Κλασικού

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΙΔΡΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΓΙΟΡΤΑΣΑΝ ΜΕ ΛΑΜΠΡΟΤΗΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΖΩΗΣ

Το Αβερλώφειο Γυμνάσιο-Λύκειο, το Ζερβουνδάκειο Μέγαρο, ο Ναυτικός Όμιλος Αλεξανδρείας και ο Σύλλογος «Πτολεμαίος ο Α΄», γιόρτασαν στην Αλεξάνδρεια τα 100 χρόνια τους.

Την Αμπέτειο Σχολή εκπροσώπησαν οι κ.κ. Βαδής, Παπαφωτίου και Σταυρόπουλος. Ακόμα τίμησαν με την παρουσία τους ο Συντονιστής Εκπ/σης κ. Καρατζάς και η Διευθύντρια της ΔΙ.ΠΟΔ.Ε κα Άννα Κρέτσα. Το βράδυ της 27ης Οκτωβρίου απολαύσαμε ένα αξιόλογο καλλιτεχνικό πρόγραμμα συνοδευόμενο από πλούσια εδέσματα.

Την επόμενη παρευρέθηκαν και τίμησαν με την παρουσία τους στη Δοξολογία της 28ης Οκτωβρίου στην Αλεξάνδρεια, οι σημαιοφόροι και παραστάτες του Γυμνασίου κα Λυκείου της Αμπετειού Σχολής, συνοδευόμενοι από τους εκπαιδευτικούς κ. Χαραλαμπίδη και κα Κούρφαλη όπως και από τον αναπληρωτή Διευθυντή κ. Σταυρόπουλο.

*Ο Έλληνας
Πρέσβης
κ. Ι. Α. Ζέπος
καταθέτει στεφάνι
στο Μνημείο των
Μεγάλων
Ευεργετών
Αλεξανδρείας
Γ. Ζερβουνδάκη
και Γ. Αβέρωφ.*

*Φωτογραφία από την
ετησιοεορταστική Δεξίωση της
Ε.Κ.Α. στο γήπεδο Σάιμπι.*

Τη Δοξολογία για την Επέτειο του «ΟΧΙ» τίμησαν με την παρουσία τους μεταξύ άλλων ο Έλληνας Πρέσβης Ι. Α. Ζέπος, ο Κύπριος Πρέσβης κ. Κ. Λεοντίου, οι Πρόεδροι των Κοινοτήτων Αλεξανδρείας κ. Γ. Σιόκας και Καΐρου Χρ. Καβαλές και ο Πρόεδρος του Σ.Α.Ε. κ. Στ. Ταμβάκης.

Ο κ. Νικόλας Βαδής με τον κ. Δημήτριο Γαβαλά και την κα Άννα Κρέτσα.

Η κα Άννα Κρέτσα Δ/ντρια ΔΙΠΟΔΕ με τους κ.κ. Στ. Ταμβάκη Πρόεδρο του Σ.Α.Ε. και Γ. Σιόκα Πρόεδρο της Ε.Κ.Α.

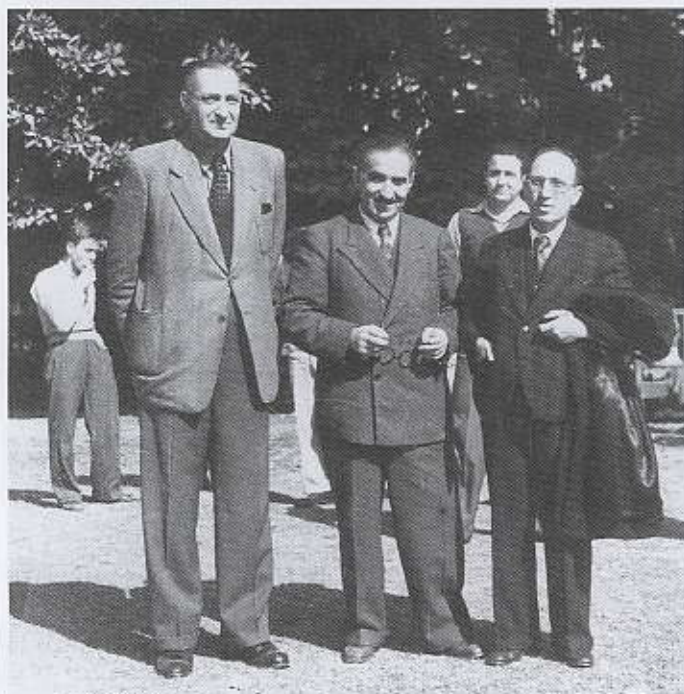
Στη φωτογραφία διακρίνονται ο κ. Νικόλας Βαδής με τον αρχισυντάκτη του περιοδικού μας κ. Γρ. Παπαφωτίου και τον κ. Ηλία Νομπιλάκη πρόεδρο της HEDA

ΤΑ
ΧΥ
ΔΡΟ
ΜΟΣ

Αγαπητέ κ. Παπαφωτίου,

Παλιός Καϊρινός και Αμπετειανός μου έστειλε μια φωτογραφία με τρεις καθηγητές της Αμπετειού Σχολής. Σας την επισυνάπτω, μήπως την βάλετε στον Κάδρο, και παραθέτω κειμενάκι για να την συνοδέψει.

Νικόλας Μαντζαβίνος, Κωνσταντίνος Ζαχαρίου και Νικήτας Πατρός... Φωτογραφία του 1947-'48 παρμένη από εκδρομή της Αμπετειού Σχολής κάπου στο Κάδρο. Σταλμένη σε εμάς από παλιό Αμπετειανό, με πολλή αγάπη για την σχολή και, τους δασκάλους της. Εμείς τη δημοσιεύουμε εις μνήμην των εικονιζομένων αλλά και των άλλων συναδέλφων τους, με το "ευχαριστώ" μας άλλη μια φορά για την παιδεία και την αγωγή που μας έδωσαν.

Μαρία Αδαμαντίδου, Δημοσιογράφος,
Λευκωσίας 7, 11252 Αθήνα, τηλ. /φαξ
2108675821, φαξ 210-8675851, κινητό 6937
284676 --
Maria Adamantidis, Journalist,
7 Lefcosias st., GR 11252 Athens, tel./fax
+30-2108675821, tel. +30-2108675851,
mob. 6937 284676

ΓΡΙΠΗ - ΝΕΟΣ ΙΟΣ Α (H1N1) *Συνέχεια από τη σελ. 20*

σημεία οξείας λοίμωξης του αναπνευστικού συστήματος ή πνευμονία ή να έχει υπάρξει θάνατος από ανεξήγητη οξεία νόσο του αναπνευστικού συστήματος. ΚΑΙ επίσης θα πρέπει ο ασθενής εντός των προηγούμενων 7 ημερών, πριν την έναρξη των συμπτωμάτων να είχε στενή επαφή με επιβεβαιωμένο κρούσμα γρίπης από το νέο ιό Α ή να είχε ταξιδέψει σε περιοχή όπου έχει τεκμηριωθεί συνεχής μετάδοση του νέου ιού Α. Εάν υπάρχουν οι παραπάνω ενδείξεις τότε θα πρέπει να γίνει εργαστηριακή τεκμηρίωση για οριστική διάγνωση με μία από τις μεθόδους: Θετική RT-RCP για νέο ιό γρίπης Α ή θετική καλλιέργεια για το νέο ιό Α ή τετραπλασιασμός του τίτλου των ειδικών αντισωμάτων για το νέο ιό γρίπης Α.

Για τους ταξιδιώτες:

Κατά την παραμονή σας να παίρνετε όλα τα προληπτικά μέτρα που περιγράφονται παραπάνω.

Μετά την επιστροφή σας, θα πρέπει να παρακολουθείτε την υγεία σας για τουλάχιστον 7 ημέρες και εάν

εμφανίσετε συμπτώματα να ακολουθήσετε τις οδηγίες που δίνονται παραπάνω. Εάν αρρωστήσετε στο ταξίδι, ζητήστε την βοήθεια των γιατρών στην χώρα που νοσήσατε και να αναβάλετε την επιστροφή σας μέχρι να γίνεται καλά.

Άλλες αλήθειες:

Το χοιρινό κρέας δεν μεταδίδει τον ιό όταν είναι καλό μαγειρεμένο (εάν μαγειρευτεί πάνω από τους 70oC) ακόμα και όταν είναι μολυσμένο, αλλά ακόμα δεν έχει διαπιστωθεί πρόβλημα στις αλυσίδες παραγωγής χοιρινού κρέατος.

Τα αντιβιοτικά δεν σχετίζονται με την καταπολέμηση της γρίπης εκτός και αν σχετίζεται με βακτήριο. Τα νέα εμβόλια μπορούν να μας προστατέψουν από την γρίπη του νέου ιού Α.

Οι ιοί της γρίπης μπορούν να είναι λοιμώδεις περίπου 7 ημέρες στους 37oC και πάνω από 20 μέρες στους 0oC. Πανδημίες γρίπης έχουν συμβεί αρκετές φορές στον 20ο αιώνα.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΜΠΕΤΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

Με χαρά σας ανακοινώνουμε και σας προσκαλούμε:

1^ον Στον ετήσιο χορό του Συλλόγου το Σάββατο, 16 Ιανουαρίου 2010 στο ξενοδοχείο Χίλτον, αίθουσα «Εσπερίδες» και ώρα 21:00μ.μ.

Τιμή κατ' άτομο 55 ευρώ με το ποτό.

Συμμετοχές στην κα Βεατρίκη Βλασσοπούλου τηλ. 210 9831392, 6944 843427

2^ον Σε Αρχιερατικό μνημόσυνο την Κυριακή 31 Ιανουαρίου 2010 στον Ιερό Ναό της Αγίας Αικατερίνης, μετόχι Αθηνών, Δορυλαίου 26 και ώρα 09:14, χοροστατούντος του Προέδρου της Αμπετείου Σχολής και Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Σινά κ.κ. Δαμιανού, εις μνήμην των αιμνήστων Αρχιεπισκόπων της Ι.Μ. Σινά και Προέδρων της Αμπετείου Σχολής Αμπετειανών μαθητών και μαθητριών και καθηγητών της Σχολής.

Και αμέσως μετά

Στη Γενική Ετήσια Τακτική Συνέλευση, (σύμφωνα με το άρθρο 16.2 του Καταστατικού του Συλλόγου) την Κυριακή 31 Ιανουαρίου 2010 στο εντευκτήριο του Συλλόγου μας, Δορυλαίου 26 στον 5^ο όροφο και ώρα 11:00. Σε περίπτωση μη απαρτίας η Τακτική Συνέλευση θα επαναληφθεί την ίδια ημέρα στις 12:00 με θέματα:

1.Εκλογή Προέδρου και Γραμματέως της Γενικής Συνέλευσης

2.Απολογισμός και έγκριση πεπραγμένων 2009.

3.Ανάγνωση και έγκριση εκθέσεως της εξελεγκτικής επιτροπής.

4.Ανάγνωση και έγκριση ταμειακού απολογισμού 2009 και απαλλαγή του Δ.Σ από κάθε ευθύνη.

5.Ανάγνωση και έγκριση διοικητικού και ταμειακού προϋπολογισμού για το έτος 2010.

6.Εκλογή τριμελούς Εφορευτικής Επιτροπής (από τους παρευρισκόμενους) για τη διεξαγωγή των εκλογών και την ανάδειξη νέου Διοικητικού Συμβουλίου και εξελεγκτικής Επιτροπής.

7.Αρχαιρεσίες για την ανάδειξη 9 μελών του Διοικητικού Συμβουλίου και 3 μελών της Εξελεγκτικής Επιτροπής.

Οποιαδήποτε άλλο θέμα θέλει κάποιος να συζητήσει εκτός ημερήσιας διάταξης, παρακαλείται να το υποβάλλει στο Δ.Σ. 48 ώρες πριν την Γενική Συνέλευση.

Σημειώνουμε ότι βάσει του Καταστατικού μπορούν να ψηφίσουν μόνο τα ταμειακώς εντάξει για το 2009 μέλη μας, γι' αυτό τον λόγο θα είναι ο ταμίας μας εκεί από: νωρίς να εισπράξει τις συνδρομές σας.

Οι ενδιαφερόμενοι πρέπει να υποβάλλουν γραπτή δήλωση της υποψηφιότητάς τους (είτε για το Δ.Σ. είτε για την Ε.Ε.), προς το Διοικητικό Συμβούλιο και στην διεύθυνση Δορυλαίου 26, Αθήνα 115 21, ή με fax στο 210 6461073 ή με

e-mail:

Τελευταία ημέρα υποβολής αιτήσεων είναι η Παρασκευή 22 Ιανουαρίου 2010.

Ο Πρόεδρος
Νίκος Βαδής

Η Γενική Γραμματέας
Αικατερίνη Μπαραμίλη

Αγαπητοί Αμπετειανοί,

Μέσω της ιστοσελίδας μας
www.ambetios.gr

θα μπορείτε να διαφημίσετε τα προϊόντα σας και τις παροχές σας με μοναδικό σκοπό τη μεταξύ μας υποστήριξη. Οι διαφημίσεις θα είναι μικρές σαν card-visit και όποιος θέλει θα κάνει link από το διαφημιστικό του στην ιστοσελίδα του.

Για περισσότερες πληροφορίες:
κα Μπαραμίλη τηλ: 6973828880
ή στο
e-mail:info@ambetios.gr

Θερμή παράκληση προς όλα τα μέλη του Συλλόγου μας.

Μην καθυστερείτε τις συνδρομές σας.Μπορείτε να τις καταθέτετε στη:

NOVA BANK
υποκατάστημα Αμπελοκήπων
Αρ. Λογ/σμού: 0002385525

Η επιβίωση του ΚΛΑΜΟΥ είναι στα χέρια σας.

Η αλληλογραφία σας μπορεί μέσω διαδικτύου να είναι εύκολη, άμεση, χωρίς έξοδα και χρονικούς περιορισμούς. Οι διευθύνσεις μας είναι :

kadmos32@hotmail.com
kadmos32@yahoo.com

Περιμένουμε τις ιστορίες, τις αναμνήσεις, τις φωτογραφίες από τα Αμπετειανά σας χρόνια.

Τίτλος: **ΧΑΜΣΙΝΙ - Ο άνεμος της ερήμου**

Συγγραφέας: **ΚΑΙΤΗ ΘΗΡΑΙΟΥ**

Κατηγορία: **ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ (Μυθιστόρημα)**

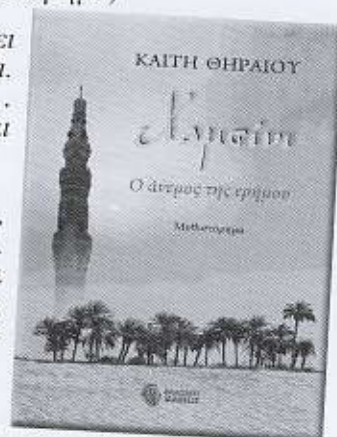
Το χαμσίνι είναι ο άνεμος από την έρημο. Η σκόνη που μεταφέρει μονδιάζει τις αισθήσεις. Η όραση θολώνει. Η ακοή εξασθενίζει. Η γεύση σκονίζεται. Τα πάντα εκμηδενίζονται στο κίτρινο πέπλο της άμμου... αφυπνίζεται... Δεν κινείται... Περιμένεις... Θα περάσει... Η αναμονή είναι η σοφία για την επιβίωση...

Ένα κορίτσι γεννιέται... κι αρχίζει την ανάβαση της συνειδητοποίησης... Η Ευδοκία ψάχνει την ταυτότητά της μέσα από αναμνήσεις και νεκρούς... Έρχεται αντιμέτωπη με το θάνατο. Εκβιάζεται και εκβιάζει για να επιβιώσει. Ταξιδεύει. Μυείται σε αρχαίες θρησκείες και μυστικούς πολιτισμούς. Ένα μωρό, που θα το φέρει ο άνεμος της ερήμου, θα θυμίσει μια υπόσχεση που τελικά δεν ξεχάστηκε...

Μια ιστορία μέσα από ιστορίες: Αίγυπτος, Ελλάδα, Κύπρος, Λίβανος, Ευρώπη... Παιδιά φονιάδες, προαγωγοί, λαθρέμποροι, ενάρτεοι και ιερόσυλοι, ήρωες και φυγάδες, άγγελοι και δαίμονες, θύτες και θύματα... Όψεις των νομισμάτων που η Ευδοκία καλείται να εξαργυρώσει για να κάνει την Υπέρβαση...

Το χαμσίνι θα περάσει και ο ήλιος θα φανεί ακόμα πιο λαμπρός. Και η ατμόσφαιρα θα καθαρίσει με τη διαύγεια της κάθαρσης...

Ένα μυθιστόρημα, δοκίμιο στη μνήμη. Την ανεμοδαρμένη μνήμη...

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΕΦΥΓΑΝ

Γιώργος Βιέρρος

Ο Γιώργος Βιέρρος γεννήθηκε στο Ντεϊρούτ στις 12 Δεκεμβρίου 1929 και μεγάλωσε στο Κάιρο όπου μετακινήθηκε αργότερα η οικογένειά του. Όταν ολοκλήρωσε τις σπουδές του στην Αμπέττειο Σχολή (1948), φοίτησε στο Lincoln School (1948-1949) και στη συνέχεια επαναπατρίστηκε. Στην Αθήνα όπου εγκαταστάθηκε, σπούδασε φαρμακοποιός και σταδιοδρόμησε στον τομέα του μάρκετινγκ και των πωλήσεων και ως διευθυντής μεγάλων φαρμακευτικών εταιρειών του εξωτερικού, ενώ διετέλεσε κατ' επανάληψη πρόεδρος της Πανελληνίας Ένωσης Φαρμακοποιών. Παράλληλα παντρεύτηκε τη Φιλίτσα Καμπούρη και το ζευγάρι απέκτησε δύο κόρες- την Άννα σήμερα παιδοδοντίατρο και την Εβελίνα, που ασχολείται με το επαγγελματικό μακιγιάζ- και τέσσερα εγγόνια.

Ο Γιώργος Βιέρρος αφιέρωσε μεγάλο μέρος της ζωής του στον αθλητισμό- στο στίβο και κυρίως στο βόλεϊ. Ξεκίνησε ως αθλητής της Ελληνικής Αθλητικής Ένωσης Καΐρου (1947) και της ομάδας βόλεϊ του Lincoln School και στην Ελλάδα συνέχισε ως βολεϊμπωλίστας στον Παναθηναϊκό και στην προεθνική Ελλάδος (1950-1956). Συνέχισε να παρέχει υπηρεσίες στο ερασιτεχνικό τμήμα του ΠΑΟ, από τη δεκαετία του 1980 και για μια εικοσαετία περίπου, ως μέλος του Δ.Σ., ως γενικός αρχηγός ομάδων των αθλητικών τμημάτων, ως έφορος πετοσφαίρισης γυναικών και ως μέλος τριμελούς επιτροπής εφόρων για την πετοσφαίριση ανδρών (2004).

Αλλά ο Γιώργος Βιέρρος χάραισε και άλλες διαδρομές κοινωνικής προσφοράς -από τα νεανικά του χρόνια ως πρόσκοπος στην Α' Ομάδα Προσκόπων Καΐρου και αργότερα ως πρόεδρος των Lions Φάρου Ψυχικού. Το «γελαστό παιδί» και ο «πολύ καλός συναθλητής», που θυμούνται οι παλιοί, εξελίχθηκε σε έναν σεμνό, χαμηλών τόνων, εξαιρετικό σύζυγο, πατέρα, επαγγελματία, συνεργάτη και φίλο, με χαρακτηριστική ευγένεια και ήθος.

Τα τελευταία χρόνια ο Γιώργος Βιέρρος πάλεψε με σοβαρή ασθένεια που τον ταλαιπώρησε πολύ. Τελικά έφυγε για το αιώνιο ταξίδι με τον ίδιο τρόπο που έζησε, αθόρυβα, στις 22 Αυγούστου 2009. Μαζί με τη σύζυγο του Φιλίτσα, τα παιδιά και τα εγγόνια του, την αδελφή του Θεοδώρα Τρίπα και τη λοιπή οικογένεια, θρηνούν για τον χαμό του και οι πολλοί Αιγυπτιώτες φίλοι του. Ας είναι ελαφρύ το χόμα που τον σκεπάζει.

Μαρία Αδαμαντίδου

ΠΑΘΗΜΑΤΑ- ΠΕΣΙΜΑΤΑ

Τι σκέψι είν' αυτή η ανθρώπινη
που τα μεγάλα ξεκινήματα ενθαρρύνει
και δίνει φτερά και εμψυχώνει και υπόσχεται
παίρνουν τα μυαλά αέρα παραπανήσιο
και πετάνε στις μάταιας δόξας τ' απατηλά τα ύψη.

Και ύστερα· ώ, έρχονται τα πεσίματα·
τα μεγάλα πεσίματα, τα άγρια, τα ολέθρια
που δίνουν την τελευταία φρόνηση
στον άνθρωπο του γέρου τα μυαλά.

Μεγάλα ξεκινήματα τα Φοινικικά
μεγάλα τα Αιγυπτιακά και Σιμητικά
κυνηγήματα της δόξας τα μονοπάτια.

Μεγάλες ήταν οι Περσικές και των Ρωμαίων
οι αυτοκρατορικές φιλαυτίες.

Και όμως ώ, ήρθαν τα πεσίματα
τα μεγάλα τα πεσίματα, τα άγρια, τα ολέθρια
που δίνουν την τελευταία φρόνηση
στον άνθρωπο του γέρου τα μυαλά.

Τι είν' η σκέψι η ανθρώπινη!
Βουρκώνει μάτια και θαμπώνει
μπρος στα μεγάλα αντικρύσματα
σαν τα τελευταία αυτά τα Ναζικά
που τέλειωσαν ή τέλειωναν του Αλαμείν
το καυτό ερημικό άγνώστο.

Και ύστερα ώ ήρθαν τα πεσίματα·
τα μεγάλα πεσίματα, τα άγρια, τα ολέθρια
που δίνουν την τελευταία φρόνηση
στον άνθρωπο του γέρου τα μυαλά.

ΝΑΤΣΗΣ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ

Στ' Πρακτικού

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

1859- 1948

Ο Κωστής Παλαμάς ο νεότερος εθνικός βάρδος, γεννήθηκε στις 13-1-1859 στην Πάτρα.

Οκτώ χρονών ο ποιητής είχε την ατυχία να μείνει ορφανός από γονείς και να φιλοξενηθεί στη γενέθλια πόλη του πατέρα του στο Μεσολόγγι, σ' ένα σπίτι που η πληγωμένη ευαισθησία του το ένοιωθε κρύο και πένθιμο. Το εξωτερικό περιβάλλον και η εσωτερική του διάθεση τον έκαμαν τύπο κλειστό και αυτοσυγκεντρωμένο που εύρισκε παρηγοριά μόνον γράφοντας στίχους- και μάλιστα με μια πρώιμη επίδοση- από την ηλικία των εννέα ετών.

Στο Μεσολόγγι τελείωσε τας γυμνασιακάς σπουδές του και το 1875 ήρθε στις Αθήνας και γράφτηκε στην Νομική Σχολή. Η αφοσίωσή του όμως στα γράμματα ο έρωτάς του στην ποίηση δεν τον άφησαν να περατώσει τις σπουδές του και τελικώς εγκατέλειψε την Θέμιδα δια να υπηρετήσει τις Μούσες. Ταυτοχρόνως εργαζόταν σε διάφορα σατιρικά περιοδικά.

Τον Ιούλιον του 1878 εκυκλοφόρησε το πρώτον ποιητικόν βιβλίον του «Μεσολόγγι», τον δε Ιούλιον του 1886 εκυκλοφόρησε η πρώτη ποιητική συλλογή του «Τραγούδια της πατρίδας μου, Τραγούδια της λίμνης, Τραγούδια της καρδιάς και της ζωής, Πολεμικά Τραγούδια». Η συλλογή αυτή εχαρακτήρισθη ως η ζωηρότερα και ουσιαστικώτερα εκδήλωσις της στροφής της νεοελληνικής ποιήσεως προς τους νέους δρόμους και νέας εμπνεύσεις.

Το 1889 ο ποιητής δοξολογώντας τη θεά της σοφίας, συμπλέκει τον πανηγυρισμό του αρχαίου πνεύματος με την ελπίδα μιας σύγχρονης ελληνικής αναγεννήσεως, με τον «Ύμνον εις την Αθηνάν».

Το έργο εβραβεύθη εις την Φιλαδέλφειον ποιητικόν διαγωνισμόν του ιδίου έτους με εισηγητή τον πατέρα της ελληνικής λαογραφίας Νικόλαο Πολίτη.

Το 1892 εκυκλοφόρησεν η Τρίτη ποιητική συλλογή του «Τα μάτια της ψυχής μου». Στη συλλογή αυτή, με ανανεωμένη εξωτερική μορφή και λυρικώτερη σύσταση, ο Παλαμάς προσπαθεί να συνδυάσει το αίσθημα για το στοχασμό.

Το 1897 κυκλοφορεί η ποιητική συλλογή του «Ίαμβοι και Ανάπαιστοι». Περιλαμβάνει 42 σύντομα τραγούδια, με μια τεχνική λιτότητα, που πλησιάζει προς την μετρική του Κάλβου, που διατηρεί όμως την ομοιοκαταληξία.

Ο ΔΙΓΕΜΗΣ

Καβάλα πνέει ο Χάροντας

το Διγενή στον Άδη

κι άλλους μαζί... Κλαίει, δέρνεται

τ' ανθρώπινο κοσμάδι

Και τους κρατεί στον αλόχον τον

δεμένους τα καθούλια

της λεβεντιάς τον άνεμο

Στις 27 Δεκεμβρίου 1887 ο Παλαμάς ενυμφεύθη την Μαρία Βάλβη. Απέκτησεν τρία παιδιά τον Λέανδρον, την Ναυσικά και τον Άλκη. Ο μικρός Άλκης Παλαμάς τεσσάρων μόλις ετών πέθανε

από μηνιγγίτιδα τον Φεβρουάριον του 1898, ανοίγοντας μια βαθιά πληγή στα πατρικά σπλάχνα. Ο πονεμένος ποιητής, ο οποίος είχαν κλάψει και μοιρολογήσει τους πόνους άλλων,

ήτο η εικόν της αλάλου λύπης. Επόνει το παιδί του και συγχρόνως την μητέρα του. Έπλαττε σιγά – σιγά ένα σταλακτίτην με τα δάκρια της ψυχής του. Μετ' ολίγας ημέρας ήτο έτοιμον το

βιβλίο των θρήνων (1898) «Ο Τάφος» όπου ο προσωπικός σπαραγμός δια το χαμό του παιδιού του αναδίνει θαυμάσιους τόνους ελεγείας:

ΑΠΟ ΤΟΝ «ΤΑΦΟ»
...Μήπως και τον Χάροντα,
καθώς θα σε κυττάξη,
τον φανείς ακαίδεντο
και σε θαρραθετάζει!

Στο ταξίδι που σε θάει
ο μαύρος καβαλάρης,
κύνταζε αψ' το χέρι τον
τίσποτε να μην θάρεις.

Κι αν διγιάσης, μην το θείς
απ' τον κάτον κόσμο
το νερό της αρνησιιάς,
φτωχό κομμένο δνόσμο!

Μην το θείς, κι ολότελα
κι ανώνια μας ξεκάσεις
Βάλε τα σημάδια σου
το δρόμο να μη χάσης...

Το 1903 εξέδωσε το μοναδικόν δράμα του «Τρισεύγενη» το οποίον συνάντησε δριμύτατη επίθεση και ματαιώθηκε.

Το επόμενον έτος εκυκλοφόρησεν η αριστουργηματική ποιητική συλλογή του «Ασάλευτη Ζωή» εις την οποίαν υπάρχει ποικιλία θεμάτων. Παρακολουθών τα πάντα ασάλευτος μέσα από το ασκητικό του δωμάτιο- το κελί των ψαλμών του- ο ποιητής παρακολουθεί κάθε πνευματικήν χαράν και υψώνει ύμνους οι οποίοι αποτελούν σταθμό στην δημιουργική του πορεία.

Το 1907 ο Παλαμάς εκδίδει τον «Δωδεκάλογον του Γύφτου», τον οποίον είχε αρχίσει να γράφει

από το 1899 κατά την οκταετία που υπήρξε μια από τας πλέον κρίσιμους δια το ελληνικόν έθνος. Εις τον «Δωδεκάλογο του Γύφτου» η ποίησις του εμφανίζεται ατομική, εθνική και παγκόσμιος. Ο Γύφτος είναι σύμβολο, είναι ελεύθερη σκέψη, είναι ο ίδιος ο ποιητής που βλέποντας το έθνος του να παραδέρνει, γκρεμίζει τους ψεύτικους θεούς δια να στήσει νέα είδωλα...

Το 1910 ο ποιητής κυκλοφορεί ακόμη ένα από τα αριστουργηματικά του έργα, την «Φλογέρα του Βασιλιά» εις το οποίον αξιοποιεί τον εθνικό ηρωισμό της επικής περιόδου του Βυζαντίου,

με τους Φωκάδες, Τσιμισκήδες, Βουλγαροκτόνο κλπ. Διαπνέεται από ελληνική πίστη, που τόσο επρόκειτο μετά δύο χρόνια, να θαυματοουργήσει στους Βαλκανικούς πολέμους.

Ηρωικά πρόσωπα και κείμενα 1911. Λόγος προς τη «Φοιτητική Συντροφιά» την επέτειο της 25^{ης} Μαρτίου.

Οι καημοί της λιμνοθάλασσας και τα Σατυρικά γυμνάσματα 1912. Ποιήματα νοσταλγικών αναμνήσεων από τη ζωή, τη φύση και τους ανθρώπους της λιμνοθάλασσας του Μεσολογγίου.

Η πολιτεία και η Μοναξιά 1912.

Τα πρώτα κριτικά, 1913. Μελέτες και άρθρα για τους:

Σολωμό, Ροΐδη, Ψυχάρη, Δροσίνη, Κάλβο, Βιζυηνό και άλλους.

Αριστοτέλης Βαλαωρίτης 1914.

Μελέτη «Βωμοί» 1915.

«Δόξα στο Μεσολόγγι» 1926, «Δειλοί και σκληροί στίχοι» Σικάγο 1928, «Ο κύκλος των Τετράστιχων» 1929, «Τα χρόνια μου και τα χαρτιά μου» 1933, «Πεζοί Δρόμοι» 1934, «Οι νύχτες του Φήμιου» 1935 είναι μερικές από τις δημιουργίες του λογοτέχνη και ποιητή. Εξαντλημένος ήδη από την πολυετή ανάλωσή του στην τέχνη, με άσπρα τα μαλλιά και γένια, συγκλονισμένος από το χαμό της τρυφερής συντρόφου του, που πέθανε στις 9 Φεβρουαρίου 1943, βρίσκει και αυτός την αιώνια ανάπαυση δεκαοκτώ ακριβώς μέρες μετά, ημέρα Σάββατο της 27^{ης} Φεβρουαρίου του 1943.

Το θλιβερό άγγελμα, από στόμα σε στόμα διαδόθηκε με μεγάλη ταχύτητα σ' όλη την γερμανοκρατούμενη πρωτεύουσα.

Κα την επόμενη μια πρωτοφανής λαοθάλασσα πλημμύρισε το χώρο του Α' Νεκροταφείου. Η κηδεία του Κωστή Παλαμά πήρε μορφή μιας επιβλητικής εθνικής εκδηλώσεως. Εκεί ο Σικελιανός αποχαιρέτησε τον ποιητή με το βροντερό σάλπισμα ... «Ηχείστε οι σάλπιγγες» κι εκεί ακούστηκαν κάτω από το πέλμα ενός ανηλεούς κατακτητή, μυριόστομες οι στροφές

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

Από τον Tony Hadzi στην Αμερική λάβαμε επιστολή ευχαριστιών για τον ΚΛΔΜΟ που του στείλαμε.

Έχει πρόθεση να βοηθήσει τη νεολαία της ομογένειας, καθώς είναι κι αυτός παιδί του Νείλου. Οι ενδιαφερόμενοι να ξεκινήσουν σταδιοδρομία στην Αμερική (Colorado), μπορούν να επικοινωνήσουν με τον Τόνυ μέσω διαδικτύου στο

e-mail: thatzi@comcasl.net

του εθνικού ύμνου, από έναν λαό που είχε γονατίσει, δάκρυζε και τραγουδούσε.

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ

Γόνιμος και πολύπλευρος ο Κωστής Παλαμάς, ανησυχεί για όλα τα ερωτήματα που βασανίζουν την ανθρώπινη σκέψη. Ευρυμαθής και κριτικώτατος, ανακινεί διαρκώς μέσα μας και νέα προβλήματα. Μας μύησε στην παγκόσμια κίνηση των ιδεών. Μας γνώρισε πρόσωπα και ρεύματα της ξένης φιλολογίας.

Πρώτος και σχεδόν μόνος, μέσα στο σκάφος των νέων πεπρωμένων, έζησε τη θερμή μισού αιώνα ελληνικών οραματισμών, διερμήνευσε τα ιδανικά τη γενεάς του και έγινε η ποιητική συνείδηση της φυλής του. Έζησε όλες τις μορφές της ελληνικής ιστορίας και της ευρωπαϊκής εποχής, τις έλιωσε στο άσβηστο πυρ της ευαισθησίας του και έπλασε- με μνήμες, πόθους και βλέψεις- το ποιητικό του συμπέρασμα που το απέθεσε στα πόδια της μητέρας Ελλάδας. Καμιά ποιητική «σχολή» και τεχνοτροπία δεν θα μπορούσε να τον διεκδικήσει. Τις ξέρει όλες τις αγαπά όλες, αλλά δεν δίνεται σε καμία κι όλες τις υποτάσσει στη δύναμή του, τις συγχωνεύει στο άδυτο του, γίνεται ο ίδιος αρχηγός της Νέας Αθηναϊκής Σχολής και γεμίζει την εποχή μας με το ποιητικό του ανάστημα. Δια το ποιητικό του έργο και την όλη δημιουργική προσφορά του ο Κωστής Παλαμάς, τιμήθηκε στα 1914 με το Εθνικό Αριστείο Γραμμάτων. Το 1930 έγινε πρόεδρος της Ακαδημίας. Το 1936 με την συμπλήρωση 50 χρόνων φιλολογικής ζωής, οργανώθηκε στα «Ολύμπια» μεγαλοπρεπής τελετή. Ο Βασιλεύς Γεώργιος ο Β' τον τίμησε με το παράσημο του ανώτερου Ταξιάρχου του Βασιλικού Τάγματος του Φοίνικος.

Εξ' ίσου θερμές και τιμητικές υπήρξαν οι εκδηλώσεις προς τον ποιητή ονομαστών ξένων συγγραφέων, μεταξύ των οποίων και ο Ρομαίν Ρολλάν, ο οποίος δήλωσε ότι ο Παλαμάς «είναι ο μεγαλύτερος σύγχρονος ποιητής της Ευρώπης».

Πραγματικά η επιβολή του και στους διεθνείς πνευματικούς κύκλους υπήρξε τέτοιας ευρύτητας, ώστε το 1934 υπήρξε σοβαρότατος διεκδικητής του Βραβείου Νόμπελ. Τέλος το Πανεπιστήμιο Αθηνών, όταν απεχώρησε από την υπηρεσία του έδωσε «χάριν τιμής» σύνταξη ίση με τον τελευταίο μισθό του, αργότερα ενέκρινε ισόβια σύνταξη στον ποιητή και ο Δήμος Αθηναίων.

ΛΟΥΚΑΣ ΓΙΑΛΟΥΡΗΣ
(Ε' Πρακτικού)

Για να έχετε γρήγορη ενημέρωση παρακαλούμε στείλτε μας στο
info@ambetios.gr

ονοματεπώνυμο και e-mail δικό σας ή κάποιου μέλους της οικογένειάς σας